

Trianon tegnap és ma*

Nemzeti szállásterület és területi-igazgatási egység sohasem esett egybe a közép-európai térségben — hajtogatjuk évtizedek óta tanulmányokban, előadásokban. Nemzet és államhatárok ezen több évszázados szétválása egyik fő oka a modernkori konfliktusoknak az itt élő népek között, amelyek annyiszor vezettek háborúkhöz, nemzeti acsakodásokhoz. A térség középosztályai, a politikai elitek az elmúlt 150 esztendőben nem voltak képesek ezt az ellentmondást feloldó megoldást megtalálni. — mondogatjuk.

Hajtogatjuk, remélve, hogy a következtetéseket ebből a történelmi, megváltoztathatatlan tényből vonják le a jelen s jövőnk munkásai, a politikusok. S a napjainkat „berendező” szorgos értelmiségiek, iparosok, földművesek. Igyekezzünk a magunk következtetéseit is eléjük tární. Nem makacsul, inkább az elgondolkodtatás szándékával.

Nagyhatalmak — kis nemzetek

Mondjuk: a megoldás megtalálásában a térség középosztályait visszatartotta a nagyhatalmi érdek, amely a 19. század közepétől közvetlen múltunkig meghatározó szerepet játszott történelmünkben. A magyarokéban, a nem magyarokéban egyaránt. Pontosan látjuk már azoknak a hatalmi szempontoknak eredőit, amelyek 1867-ben az Osztrák–Magyar Monarchia létrehozásához vezettek, és amelyek segítették a magyarságot, hogy visszaállítsa 3 évszázad után állama területi egységét. A közösség szívesebben hisz — mind a magyar, mind a nem magyar — valamiféle „történelmi” vagy isteni igazság érvényesülésében. Hiába hajtogatjuk mindegyre: 1867-ben a történelmi Magyarország államterületét már egészen más etnikai takaró borította, mint 1526–1541-ben, a mohácsi csatavesztés, Buda elfoglalása, a történelmi Magyarország felbomlásának idején. A magyarság a török kiűzése után — éppen az állam középső tájainak, a magyarság pusztulása miatt — hamarosan kisebbségben élt az államterületen. 1867-ben is.

Ismételjük: nem valamiféle történelmen kívüli, elrendeltésszerű „igazság” érvényesült akkor, amikor a magyarság visszaszerezte a Mohács után szétesett magyar államterület egészét. A protestáns Poroszország és a katolikus Habsburgok között a német államok egységesítéséért folyó küzdelemben a Habsburgok mind többször, 1866-ban véglegesen alulmaradtak, s tényleg nem maradt más választásuk, mint kiegyezést hozni létre örökös tartományaik és a Magyar Királyság között. A kiegyezés kölcsönös engedményekre épül. 1718, a török végleges kiűzése óta harcoltak a magyar rendek a magyar koronához tartozott területek újraegyesítéséért. Azért, hogy az 1541 után önállósult Erdélyt, a délen visszaszerzett és túlnyo-

(folytatás a 42. oldalon)

* Az MTA Történettudományi Intézet és az Európa Intézet közös rendezésében 1995. május 29-én tartott „Trianon és az európai békerendszer” c. konferencia bevezető előadásának rövidített szövege. A következőkben az ott elhangzott előadásokból válogattunk. (A szerk.)

TARTALOM

Glatz Ferenc: Trianon tegnap és ma	2
Ádám Magda: Mi történt Trianonban?	3
Romsics Ignác: Az angolszász hatalmak és a trianoni békeszerződés	7
Niederhauser Emil: Ausztria létrejötte	9
Hajdu Tibor: Oroszország és a Monarchia összeomlása	13
Balogh András: A békekonferencia és az arab világ	17
Szokolay Katalin: Az új lengyel állam	22
Szarka László: A csehszlovák államalapítás	25
L. Nagy Zsuzsa: A történelmi Magyarország szétválása	28
Szász Zoltán: Nagy-Románia és Erdély	32
Bíró László: A Szerb–Horvát–Szlovén Királyság megalakulása	35
Palotás Emil: Bulgária fájdalmas békéje	39

MŰHELY

Kosáry Domokos: Az európai fejlődési modell és a művelődés	45
--	----

AKTUÁLIS ÓKOR

T. Bíró Mária: Pannóniai csontvázak	49
-------------------------------------	----

ÉLETKÉPEK, HÉTKEZNAPOK

Takács Péter: Murokország lakóinak életmódja	51
--	----

EMBER ÉS KÖRNYEZET

Csetri Elek: Régi erdélyi méhészkönyvek	53
Gyáni Gábor: Orvosok, bábák, állatorvosok	55

KALÁSZATOK

Tóth István György: Urambátymrendszer és kettős adózás, 1637	56
--	----

NYÍLT TÉR

Stegen Lajos: Amerika felfedezése	57
Bernáth Viktória: Géza, a többnejű	59
Zombory György: Levele	60
Stemlerné Balog Ilona: Királytigrisek a Ferenc körúton	60
Horst Borberek: A király visszatér, 1921	61

JELENIDŐBEN

Frenkl Róbert–Kertész István: A magyar sportirányítás	65
---	----

A História e számának megjelenését támogatja a Nemzeti Kulturális Alap, a Soros Alapítvány és a József Attila Kulturális és Szociális Alapítvány.

História

Szerkesztő: Glatz Ferenc

A szerkesztőség tagjai: Kertész István,
Sipos Péter, Szakály Ferenc, Vörös Károly

Munkatársak: Demeter Zsuzsanna, Stemlerné Balog Ilona (kép);
Kovács Éva (szöveg); Horváth Imre (számítógépes tördelés)

Felolós kiadó: História Alapítvány.

Elnök: Niederhauser Emil

Szerkesztőség: 1014 Bp., Üri u. 53. T.: 156-0457.

Levélcím: Pf. 9. Bp., 1250

Szedés: MTA TTI Kiadványcsoport. Felolós vezető: Burucs Kornélia

Nyomás: VESZPRÉMI NYOMDA RT. 8200 Veszprém, Órház u. 38.

Felolós vez.: Fekete István igazgató

Terjeszti a HIRKER Rt., NH Rt. és alternatív terjesztők.

Előfizethető bármely hírlapkiadó postahivatalnál

és a Helimél Bp. XIII. Lehel u. 10/a. 1900,

közvetlenül vagy postautalványon. Tel.: 270-2229

Megjelenik évente tízszer.

Előfizetési díj: 1 évre 500 Ft.

Külföldön terjeszti a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalat Bp., Pf. 149. H-1389

HU ISSN 0139-2409. Index: 25384

A História Alapítvány bankszámlaszáma:

MNB: 218-98017, csekk száma: 501-012539-4 OTP Bp. I. ker. Alagút u. 3.

Devizaszámlaszámok: USD 401-15194129120;

DM 407-15194129120; ATS 419-15194129120

Trianon tegnap és ma

(folytatás a 2. oldalról)

móan immáron szerb, horvát, román, kis részben német lakosú határőrvidékeket ne Bécsből kormányozzák, hanem rendeljék ismét a magyar országgyűlés hatalma alá. Amikor a király a magyar rendek szolgálataira szorult az uralkodóház védelmében a 18–19. században, az ország vezető rendjei azonnal a területi „egyesítést”, majd ehhez az anyanyelvhasználatot követelték. Pontosabban: az immáron az államban kisebbségben maradt magyarság nyelvének használatát az ország egész területén. Fokozatosan engedte vissza az udvar a déli tartományok igazgatását a 18. században a magyar országgyűlés hatáskörébe. Ismert volt a korban is: a magyar nemesség mentette és védte a dinasztia, s Mária Terézia ezt honorálta, többek között a terület-visszacsatolásokkal. (Az ott lakó többségi szerb lakosság állandó tiltakozása ellenére, akik őrizni szerették volna a maguk szerény autonómiáját, katonáskodó szabadságát és nem akartak magyar földesúri, vármegyei hatalom alá kerülni.) Az újraegyesítést — mint ismeretes — az 1848. áprilisi törvények zárták. Ami ellen a nem magyar népek az első adandó alkalommal felkeltek, 1848 nyarán és őszén. Ők is hittek az értelmiségük hirdette „történelmi igazságosságban”, s nem látták: nemzeti mozgalmukat a bécsi udvar a magyar alkotmányosság ellen használja fel. Azután, amikor Bécs arra kényszerült 1867-ben, hogy kedvezzen a magyaroknak, „ejtette” e kis szláv–román–német népeket.

Az állam mindenhatósága

A 19. században, a modern európai államok kialakulásának idején az európai politikai vezetőréteg az állam bővületében élt. Az állam volt az az intézmény, amely biztosította a kibontakozó ipari forradalom igazgatási feltételeit: közbiztonságot adott a polgárnak, szervezte a termelés, a kereskedés feltételeit, és megállapította az új joggyakorlatot, azokat a közszolgáltatásokat (iskolai alapképzés, egészségügyi alapszolgáltatás, termőföld védelme stb.), amelyek szükségesek voltak a polgári életkörülmények megteremtéséhez. A kor politikai gondolkodása egyén és közösség viszonyában az *állampolgári kötődést* tekintette a döntőnek. Világnézeti-hitéleti-szociális és egyéb közösséghez kötő szálakat magánügynek tekintett. Így tekintette a nemzeti kötődést is: az egyén szintjén a polgárnak szabadnak kell lennie, nem érheti semmiféle megkülönböztetés születésénél fogva, sem társadalmi, sem etnikai tekintetben. E nemes liberális elvek következetes végiggondolása vezetett oda, hogy a magyar politikai vezetés mindenféle „kollektív jogot” — így a nemzeti kollektív jogokat, etnikai-területi autonómiákat — előjogként kezelt és felszámolt. Nem valamiféle szláv-, román- vagy németellenesség vezette őket, amikor a magyar államban véglegesen felszámolták a több száz éves autonómiákat (szászokét, jász-kun területek autonómiáját stb.). Ugyanúgy értetlenül állt általában a nemzeti kollektívumokkal szemben is.

Mondogatjuk: a magyar liberális politikai vezetőréteg 1868-ban, amikor megalkotta a nemzetiségi törvényt, európai értelemben korszerűt és egyedülállót alkotott. Az egyén szintjén biztosította a nemzeti jogokat, kiterjesztve azokat a kulturális szervezkedésre is. Egyedül az ausztriai örökös tartományokban élt hasonló elvű alkotmány. (A magyar vezetőréteg ezen „érdeme” mellett immáron szomszédaink értelmisége

megy el méltatás nélkül. Annál szívesebben fogadja el kritikánkat a magyar politikai elitől.) Mi úgy látjuk: a századforduló újabb feszültségeit, amikor az állam területén élő népek már mint valódi kollektívumok kívántak jogokat, akkor már ezzel a liberális törvénykezési gyakorlattal nem lehetett a konfliktusokat kezelni. Az ipari-polgári termelés, a modern ügyintézés, a kereskedés, a közlekedés átalakítja és gyarapítja az egyének közötti napi érintkezést. Csiszolódik a fogalmi kincs, az igazgatási, szakmai ismeretek mind alaposabb nyelvi-fogalmi ismereteket követelnek. A magas szintű szakmunka ismereteinek elsajátításához — a korszerű igazgatási, szakmai (orvos, ügyvéd, mérnök stb.) ismeretek elsajátításához — csak a fejlett anyanyelvi kultúrával rendelkező népek juthattak el. A Monarchia századeleji nem magyar és nem német fiatal értelmiségie pontosan látták: nemzetük felemelkedésének feltétele az anyanyelvi oktatás és a nemzeti intézmények kiterjesztése. A történelem ilyen köznap mozgóterősi feszítették szét a magyar állam nemzetiségpolitikáját.

Békerendszer — hidegháború

Nemzeti szállásterület és területi-igazgatási egység ellentmondását a századelő politikai irányai nem tudták feloldani.

De nem tudta feloldani a feszültséget az 1920. évi békerendszer sem. Igyekeztünk figyelmeztetni régi történetírásunk mulasztásaira. 1920-ban nemcsak egyszerűen magyarok és nem magyarok ellentéteiről történt döntés. Még csak nem is egyszerűen a háborúban győztesek és vesztesek között. (És mi most is a vesztesek padján ültünk.) Annál többről volt szó: 1919-20-ban a Keleti-tengertől a Földközi-tengerig húzódó nagy kiterjedésű földszávon elhelyezkedő két birodalmat, a Habsburg és a Török Birodalmat osztották fel. A világháborúban győztes nagyhatalmak a két, „korszerűtlennek” ítélt, soknemzetiségű államterületen ún. „nemzetállamokat” hoztak létre. Olyan népeket soroltak be délen ún. államnemzeti határok közé a Palesztínáig húzódó félsivatagos térségben, amely népek, törzsek közül nem egynek korábban ismeretlen volt az államnemzeti határ és ennek egész intézményrendszere. 1920-ban a nagyhatalmak egy olyan hibás döntéssorozatot hoztak, amely nemcsak a közép-kelet-európai térségre, de az egész világ 20. századi történelmére hatással volt.

Az 1920. évi békecsinálók rossz alapvetéséhez nemcsak térségünk pusztító nemzetállami konfliktusai nyúlnak vissza, de a közel-keleti háborús békétlenségek gyökerei is. Az ugyanis, hogy a nyugat-európai államnemzeti elveket kívánták érvényesíteni egy teljesen másként szerveződött, etnikailag és szerkezetileg is másképp építkező terület társadalmában. És ugyanez történt a Habsburg Monarchia területén élő népekkel is. Az ún. nemzeti államok valójában újabb soknemzetiségű területi-igazgatási egységeket jelentettek, csak most éppen a háborúban vesztes német Ausztria és Magyarország korábban „vezető népei” kerültek kisebbségbe. A trianoni békeszerződés — mint ismeretes — ezen békerendszerbe tagozódott be, és kényszerített 3,2 millió magyar nemzetiségű állampolgárt kisebbségi sorba a szomszédos államok kötelékében. (Az 1919-20. évi békerendszerben előnyhöz jutott államok értelmisége természetesen nem látja szívesen a békerendszert nemcsak konkrét részleteiben, hanem alapelveiben is elmarasztaló kritikákat. Nemcsak a cseh, a szlovák, a román, a horvát, a szerb, de a lengyel történetírás is ugyanúgy érinthetetlennek tekinti a békerendszert. Ez utóbbiak hallgatnak arról, hogyan pusztult,

asszimilálódott 1920 után, fél évszázad alatt az államterület lakosságának 30%-a. Akik nem voltak lengyelek 1920-ban.)

Az ellentétek, amelyek így keletkeztek Magyarország és Románia, valamint Csehszlovákia és Jugoszlávia között, besorolódnak azoknak az ellentéteknek a sorába, amely ellentéteket ugyanez a békerendszer keltett az új Lengyelország és szomszédai (Németország és Oroszország), Csehszlovákia és szomszédai (Magyarország, Ausztria, Németország és Románia), ugyanígy Jugoszlávia és szomszédai (Románia, Bulgária, Magyarország, Olaszország), valamint Románia és szomszédai (Oroszország, Magyarország, Bulgária, Jugoszlávia) között. (Nem szólva most a kis-ázsiai, közel-keleti ellentétsorozatról.) A béke rendszere helyett egy *folytonos hidegháború* rendszere alakult ki a Habsburg és a Török Birodalom területén. (Ezt az összefüggést kívántuk megvilágítani hazai és külföldi közönségünk előtt a mai konferencia előadásaival, azok vitáival. Megmutatni: hogyan illeszkednek a közép-európai békék – így a trianoni is – a világpolitikai mozgásokba.)

Az „etnikai elv diadala”

Ismeri történetírásunk és a történelem iránt érdeklődő közönségünk a békerendszer korrekciójára tett kísérleteket. 1938–41 között határrevízió. Ismét a nagyhatalmi erőviszonyok változásának eredményei. (Nem szívesen hallja a magyar közönség, ahogy a szomszédos országok értelmisége azt magyarázza közönségének, hogy 1920-ban a sok évszázados nemzeti igazság teljesült be. Mi magyarok pedig a nagyhatalmi rövidlátást kárhoztatjuk. 1938–41 eseményeinek megítélésében fordul az érvelés: szomszédaink a magyar területrevíziókat, a rajtuk esett sérelmet a „fasiszta Németország” érdemének tudják be. A mi közönségünk pedig az igazság részbeni győzelmének szeretné látni. „Részbeni”-nek, mivel az 1918–20-ban levált területek egy részét „kaptuk” csak vissza.) És a magyar területrevíziók beleilleszkednek a szovjet és német nagyhatalom területrevízióinak sorába: a németek visszaszerzik az 1919–20-ban elvesztett keleti területeiket, megszerzik Ausztriát, Csehszlovákiát (sokmillió főnyi német etnikummal). A mostani átrendezések az etnikai kollektívumok elvét (német) követik, szemben az 1920. évi nemzetállami (francia) államszervezési elvvel. A Szovjetunió keletről szorítja a térséget: visszaszerzi az 1918-ban elvesztett Besszarábiát Romániától s megegyezik Németországgal a keleti lengyel területek birtokbavételében.

Az 1938–41 közötti határkiigazítások a Kárpát-medencében mind ez ideig a legközelebb hozták egymáshoz az *etnikai szállásterület és az államterület határait*. (Ezt sem szívesen ismerik el a szomszédokban.) A mai történetíróknak jutott a hálátlan feladat, hogy figyelmeztessen: az államhatárok kiigazítása — bármennyire is a legközelebb álltak az etnikai szállásterület határaihoz — nem jelenthet megoldást. Így Magyarország vált ismét soknemzetiségű államterületté. S a korabeli történetírás és államvezetés csak addig jutott el, hogy Szent István nevében türelmes nemzetiségi politikát ígért. De a korabeli középosztály — és a munkáspártok sem — jutottak túl az „igazságos — nem igazságos” hagyományos vitákon. Inkább csak a jobboldali radikálisok vetették fel az autonómiák bevezetésének lehetőségét. (Ezt azután már senki nem hallja szívesen itthon.) Mi nem egyszerűen a régi középosztályunkat — vagy szomszédainkét — bíráljuk, hanem felhívjuk a figyelmet: nem is lehetett volna sem az 1920. évi, sem az 1938. évi alapelveken megnyugváshoz jutni. A térség társadalmi oly

messzemenően keverték egyéni szinten, hogy az államhatárok ide-oda tologatása nem old meg semmit a feszültségből. Csak újakat kelt, még az éppen „kedvezményezett” állam területén is. Vagyis: nem lehet a térség kevert etnikumú társadalmában „etnikai határokat” húzni.

„Nemzetállam” és szovjet rendszer

A világháború eleve megakadályozta, hogy a felismeréshez eljussanak akár Magyarországon, akár a szomszédoknál. És az 1945 utáni békékben visszatértek az 1919–20. évi elvekhez. Mivel akik az 1938. évi határmódosításban vesztesnek minősültek, most a győztesek oldalán álltak. És a döntő szempont ismét a nagyhatalmak érdeke volt. E szempontok pedig a saját nyers érdekek követése: a saját hatalmi, biztonsági, stratégiai és gazdasági érdekek követése. Az új találmány: a kitelepítések. Ha már ennyire vegyesek etnikailag a térség államai, s a határkiigazítások nem segítenek, meg kell kísérelni más eszközökkel az „egyenemű nemzetállamok” létrehozását. Az etnikai kisebbségeket telepítették át a többségi nemzet országába. Néhány órára „csomagolás időt” adva szedhették össze legszükségesebb cókókjukat Szlovákiában, Jugoszláviában a magyarok, Magyarországon a németek. És toloncolták át őket a határok másik oldalára — kiszakítva őket évszázados közösségeikből.

(Ez esetben is a magyarok keserve besorakozik a kegyetlen kontinentális vándorlások-telepítések sorába: Bulgáriából több törököt telepítettek át, mint „hivatalosan” magyart s szlovákokat együtt [157 000], nem beszélve a különböző országokból kitelepített több mint 10 milliónyi németről, amit követett az önkéntes menekülés: németek, magyarok, lengyelek [2 millióan], oroszok, ukránok s a pusztulásból megmaradt zsidóság jelentős [kb. 450 000] része.)

Azután jött a szovjet rendszer. A Szovjetunió megszállási zónájában kialakított politikai rendszer. A proletár internacionalizmus értelmezése szovjet módra. A rendszer nem volt képes a nemzeti-etnikai elveket — mint általában a kisközösségi szerveződések, az autonómiákat — tolerálni. Vég nélküli elvi viták „osztály és nemzet” világtörténelmi szerepéről, hallgatva a valós konfliktusforrásokról: a nyomasztó nagyhatalmi jelenlét nemzetet ingerlő tényéről, az asszimilációról (a polgár szabad identitásválasztásáról) és a trianoni, párizsi békerendszerekről. Nyilatkozatok a térség népeinek közös szocialista érdekeiről, az évszázados ellentétek asztal alá söprésével. S vannak-e feszültségek, amelyek őszintétlenségekben feloldhatóak?

Az új demokráciákban

Ma aktív nemzetéink mindegyike ismeri, miként törtek felszínre a feszültségek a proletárdiktatúrák intézményrendszerének végleges felszámolása után. A cenzúrák eltörlését, az utazáskorlátozások felszámolását, a többpárti parlamentarizmus bevezetését követően. Az 1989. évi, erdélyi magyarság melletti gyertyás tüntetés mutatta, milyen élen él még a trianoni sokkhatás a magyar társadalomban. És a marosvásárhelyi, valamint pozsonyi magyarellenes atrocitások mutatták: mennyire él a szomszédos államok többségi társadalmában is ugyanez a trianoni sokkhatás. Csak éppen magyarellenes élel.

Majd bekövetkezett az 1919–20. évi békerendszer részleges revíziója. Mégpedig az etnikai elvet követve. (Sokan emlegették is az 1938. év visszatértét, még a „német veszélyt” is.) Szté-

esett Jugoszlávia, s ismét önálló lett Horvátország, Szlovénia, s megindult a harc a vegyes etnikumú Bosznia földjéért. Szétesett Csehszlovákia, az egykori békerendszer másik teremtménye. Közben szétesett a II. világháború után kiterjedélyesedett Szovjetunió is. Nem kell semmi „reakció” meggyőződést keresni azon polgárok gondolkodásában, akik a térség legnagyobb kisebbségének, a hárommillió magyarnak helyzetében is változásokat követelnek.

A mai kérdés mind a történész, mind a politikus számára most már nem a címkek ragasztgatása, ideológiai minősítés („nacionalista”, „kozmodopolita” stb.). Hanem józan belátás következtetéséhez eljutni, s figyelve az innen és túl feltörő keserveket, türelemmel együtt gondolkodni magyarral, román, szlovákkal, délszlávval, némettel, románokkal s a magukat nem nemzetiségként identifikáló zsidókkal. Mert tudomásul kell venni: a kisebbségi kérdés nem egyszerűen a határokon kívüli magyarok kérdése. De térségünk általános kérdése. Éppúgy belpolitikai kérdés a magyar állam politikájában, mint a határokon túli magyaroké külpolitikánkban.

Amit bizonyossággal állíthatunk: a *térség értelmisége* és politikai elitje az utóbbi másfélszáz esztendő legkeményebb vizsgálója előtt áll. *Először dönthet nagyhatalmi erőszak nélkül* az itt élő népek együttélési formáiról. Többek között a területi-igazgatási rendszereinkről. Ha valamikor, akkor most kell a politikai elitnek tülemlkednie önző érdekein. Nem kihasználni a nemzeti keserveket a szavazatnyerésre. De gondolkodnia kell a jövő lehetőségein. A gondolkodás azt is jelenti: érteni a másikat, a vele vitázó érveit, panaszait is. Nem futni muló nagyhatalmi kegyek után, lobbizni New Yorkban, Londonban, Párizsban, Bonnban, netán Moszkvában, hanem utazni Pozsonyba, Bukarestbe, Zágrábba, Belgrádba.

És biztosan állíthatjuk: nemzeti szállásterület és államigazgatás határai ellentmondásának feloldását keresve félre kell tenni az eddigi módszereket. Mind a kényszerasszimiláció nemzetállami elv, mind a határkiigazítás, mind a kitelepítés eredménytelen. Marad akár kényszerből is a demokrácia: a kisebbségek különböző szintű jogainak biztosítása. Egyéni és kollektív szinten (politikai-kulturális, területi autonómiák).

Nemzeti szállásterület és területi-igazgatási rendszer ellentmondását hat generáció nem tudta feloldani. Nekünk új alapon kell megkísérlni. Ez Trianon nagy tanulsága számunkra és szomszédaink számára.

A történész nem receptek gyártására képeztetett ki. De arra igen, hogy figyelmeztessen: a már egyszer eddig tévútnak bizonyult választásoktól tartsa vissza magát a politikai vezetés. És ajánlásokat fogalmazzon meg a politikai adminisztráció számára. Megfontolásokat ajánljon saját közösségének, amely adóforintjaival eltartja őt.

Nemzetek föderációja

Tudomásul kell vennie minden többségi nemzetnek, hogy az államot nem tekintheti „magántulajdonának”. A mai román, szlovák, szerb állam nemcsak a többségi nemzet állama, hanem mindazon polgárok együttesének, akik intézményeit működtetik, javait megtermelik és adót fizetnek a köz javára. Mindnyájan államalkotók ők. Történetírásunknak is végig kell gondolni ezen alapelv következményeit. Legalább most, Trianon évfordulóján. Veszteni Trianonban a magyarság nem a „saját államát” veszítette el, hanem 3,2 millió magyarját. S ezt kell ma magyarságában megtartani és segíteni...

A történeti Magyarország magyar vezetőrétege nem vette tudomásul ezt az elvet, ezért volt szükségszerű az általa megalkotott területi-igazgatási rendszer megbukása, felbomlása. A többségi nemzet a kisebbségeknek nem ajándékként adja meg az önmegvalósításához, kifejlődéséhez szükséges feltételeket, hanem „állampolgári jogon”. A *kisebbségi jog nem más, mint az esélyegyenlőség joga*. Ahogy joggal követelheték a román, szlovák, szerb kisgyermeknek részére a századelő nemzetiségi értelmiségei a kiművelésükhöz és esélyegyenlőségükhöz való jogokat, úgy követelheti ma — joggal — szomszédaink állami adminisztrációjától a nemzeti kisebbséghez tartozó magyar állampolgárok ugyanezeket.

A történész nem gyárthat recepteket. Magányos óráiban is tartózkodnia kell ettől. De ismertetnie kell közösségével az európai- és a világtörténelem különböző útjait bejárt népek történetét. És ismertetnie kell azokat a *hasonló fejlődési területeket, népeknek az útját*, akik nálunk előbbre vannak hasonló feszültségeik megoldásában. Tisztelettel nézi a tőle keletre eső népek erőfeszítéseit, állami-igazgatási rendszerük újjáépítésének kísérletét. És tisztelettel nézi a gazdasági, katonai nagyhatalommá nőtt és polgárait felemelő nyugat-európai hatalmakat, s ugyanígy a tengerentúliakat. De tanulságokat nyerni inkább azon népekhez irányítja tanítványait, akik hasonló gondokat már eredményesen feloldottak. Sürgeti az északnyugat-európai kis népek — a Benelux-államok —, ugyanígy a skandináv népek államszervezeteinek tanulmányozását. Ahol a területi-igazgatási egységekben a különböző nemzetek megtalálták elhelyezkedésüket. És a polgár kiélheti azonosságigényének mindegyikét: nemcsak szabadon gyakorolhatja vallását, nemzetiségét, de szabadon képezheti vallási, szociális, nembéli és nemzeti közösségeit, autonómiáit is...

Fel kell hagyni a közép-európai népeknek a *nemzeti kárpótlás hisztériájával*. Ahol mindenki — magyar, román, szlovák, szerb, horvát egyaránt — a történelemre hivatkozva áldozatnak tekinti magát. Egy új „viktrológia” született meg a közép-európai térségben, ahol történelmi, statisztikai és kartográfiai érvekkel igyekszik minden nép bizonyítani, hogy milyen sérelmek estek rajta a másik részéről. És vár valakitől „kárpótlást”. Nehezen veszi tudomásul mind magyar, mind nem magyar a történész adatsorait: az 1919-20. évi békerendszer nemcsak a magyaroknak, de szomszédainknak szintén hátrányt hozott. Segített részben a szlovákokat, a románokat, a szerbet, hozzájuttatta őket a teljes körű anyanyelvi kultúrához, oktatáshoz, és biztosította számukra az emelkedés feltételrendszerét. De azal, hogy államnemzeti határokat rajzolt a közép-európai térségbe, a *szociális nyomorúságot* hozta magyarra, románra, szlovákra egyaránt. Egy olyan területi-igazgatási rendszert, ahol a korábbi „nagy térség” gazdasági, termelési egységét most (1920-tól napjainkig) *hét* különböző vámterület és mind-megannyi pénz- és gazdálkodási rendszer szabja szét. Olyan térséget „sikeredett” alkotni Közép-Európából, ahova mindennek következtében az igazi nagy beruházások sohasem fognak megérkezni. Nemcsak 1920 után esett vissza a térségbe befektetett tőkeberuházás, de nem hajlandó az növekedni most, 1990 után sem. 1910-ben a térség egyszerű iparosainak, parasztjainak, tisztviselőinek életszínvonala közelebb állott az akkori vezető kultúrákhoz, mint ahogyan áll ma, 1995-ben, a nemzeti-állami elv kétes értékű diadalának korszakában, Trianon 75. évfordulóján.

GLATZ FERENC